

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Organul oficial al asociațiunii institutelor financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu.

Apare odată pe săptămână.

Redacțiunea și administrațiunea: Sibiu, Strada Bayer Nr. 1—3.

Abonamentul pe an: în țară: pentru autorități, bănci și întreprinderi Lei 500.—; pentru particulari Lei 400.—; pentru cooperative, funcționari publici, de bancă și comerciali Lei 300.—. În străinătate Lei 800.—. Taxa pentru inserțiuni: de fiecare □ cm. Lei 6.—

Fondator: **Dr. CORNEL DIACONOVICH.**

Director: **Constantin Popp.**

□

Redactor: **Dr. Mihai Velicju.**

Sumarul:

Noua lege a conversiunii în lumina Constituției — Noi și experiența englezo-americană. Conversiunea datoriilor agricole și păreriile unui economist englez.

Noua lege a Conversiunii în lumina Constituției.

Este constituțional moratoriul agricol?

Am arătat în articolul precedent („Formula miraculoasă”) că autorii legii conversiunii dela 14 Aprilie 1933 nu au renunțat în realitate la principiul reducerii de drept a creanțelor agricole, dar că, pentru a preveni o a doua decizie de neconstituționalitate din partea Inaltei Curți de Casație și Justiție, au deghizat reducerea creanțelor în masca — destul de transparentă — a unui moratoriu de 5 și respectiv de 10 ani și în care au înglobat *toate* datoriile agricole — prin deosebire de legile Argetoianu și Mironescu, care încadrau în *reducerea de drept* numai creanțele micilor agricultori cu avere imobiliară până la 10 hectare (20 jugăre).

Noua lege instituie ca normă generală și obligatorie formula moratoriului, pornind dela convingerea că aceasta formulă ar fi perfect constituțională.

Reducerea creanței rămânând pe planul *subsidiar*, fără putere obligatorie, dacă creditorul adoptă aceasta a doua formulă, înseamnă că renunță *de voie bună* (?) la creanța lui.

Întâia întrebare ce trebuie să ne punem este aceea, dacă nu cumva

punctul de plecare al legiuitorului este greșit? Nu cumva este criticabil și moratoriul din punct de vedere al normelor constituționale?

Convingerea pe care o vom dobândi după o serioasă examinare a legii va fi aceea, că *noua lege a conversiunii violează Constituția fărăi nu numai prin leghiferarea moratoriului general agricol, dar și prin creierea de categorii de debitori după arbitrarie criterii sociale, precum și prin instituirea abandonului și prin alte dispozițiuni de detaliu, după cum vom vedea în cele ce urmează.*

*

*

Mai întâiu să examinăm *chestiunea moratoriului* reglementat prin art. 1 al legii!

E bine să știm, că *dreptul nostru comun nu cunoaște moratoriul*, așa cum îl reglementează legea conversiunii, adecă în condițiuni *generale* și arbitrarie.

Legile civile și comerciale ardeleni și bucovinene nici nu amintesc de moratoriu sub nici o formă. În aceste teritorii de drept moratoriul este necunoscut. *Un sistem legislativ întemeiat pe principiul strictei respectări a angajamentelor contractuale nu poate sancționa instituirea moratoriului, care constituie o foarte gravă abatere dela acest principiu.*

Codul de comerț din vechiul regat cunoaște ce e drept moratoriul și-l reglementează în art. 834—844 la titlul „falimentului”. Acest moratoriu însă nu este nici general și nici nu constituie un imperativ legal (*lex cogens*).

Moratoriul comercianților în codul de comerț al vechiului regat nu este altceva decât o formă atenuată a falimentului, sau mai bine zis o procedură de evitarea falimentului, întocmai ca și concordatul preventiv. Acest moratoriu este apoi *individual și condiționat* — pe lângă mai multe cerințe formale de admisibilitate — și de *consimțământul creditorilor și nu înseamnă o reducere de creanță*, nici nu poate dăinui până la infinit! Intre condițiunile de admisibilitate se cuprinde și aceea că nu poate fi invocat decât de acel comerciant, care face dovada că *patrimoniul său activ depășește pasivul*.

Or acest moratoriu comercial menit să salveze existența unor bieți negustori striviți de „evenimente extraordinare, neprăvăzute și scuzabile“ nu are nici o asemănare cu *moratoriul agricol* din noua lege a conversiunii, care venind după o interminabilă serie de moratorii agricole, înfărește și permanentizează credința că datoritiile nu mai trebuie plătite, iar pentru creditori este echivalentă cu o confiscare de creanțe — *violând astfel art. 17 din Constituție* — prin prelungirea ad graecas calendas a termenului de plată și prin cuasi anularea dobânzilor (1%!!) și prin eventuala ștergere a accesoriilor (vezi art. 28!).

Orice creanță îndeplinește un anumit rol în angrenajul vieții economice — fiind sângele circulant în organismul economic și financiar. — Nu și-a pierdut oare destinația economică o creanță, a cărei recuperare nu mai este legată — se poate spune — de nici un termen?! Poate oare conta organismul economic pe aceste creanțe sleite?

Prin reducerea dobânzilor contractuale și a celor stabilite prin judecată definitivă, precum și prin posibilitatea de scărițare sau totală anulare a accesoriilor (cheltueli, daune etc.) *moratoriul agricol violează art. 20 din Constituție, care garantează respectul drepturilor câștigate*.

Merg și mai departe și susțin că *în virtutea art. 20 din Constituție se poate declara neconstituțională orice lege comună, care se abate dela principiul intangibilității contractelor*.

* * *

Moratoriul agricol — așa cum îl reelementează noua lege a conversiunii — mai este *neconstituțional și din alt motiv: el sfidează spiritul de legalitate și înaltă moralitate*, care stă nu numai la temelia dreptului comun, dar și la baza Constituției și mai presus de toate la baza Constituției!

Înr'adevăr moratoriul agricol nu este altceva — după chiar intențiunea franc mărturisită de autorii legii — decât un mijloc ingenios de constrângere a creditorilor pentru a renunța „benevol“ (?) la o parte a creanței lor. (art. 4.)

Legea pare a glăsui astfel către creditor: „Ai să renunți la o parte a creanței, contrar îți pun în vedere un moratoriu fără sfârșit cu o dobândă de batjocură și dacă vei cumpăni eventualele riscuri și profituri, vei vedea că consimțirea la reducerea creanței prevăzută de art. 4 constituie în fapt o mai puțină pierdere decât moratoriul“... În acest sens putem numi moratoriul agricol: *moratoriul-revolver*.

Aceasta siluire a creditorilor întrunește toate elementele prevăzute de codul penal pentru crima șantaj. Se poate oare concilia cu spiritul de legalitate și moralitate, cristalizat și materializat în litera pactului fundamental, o lege comună, care nu se șfiește să recurgă la șantaj pentru a putea astfel să ajungă indirect tot la călcarea Constituției și la satisfacerea unor considerațiuni de ordin politic-electoral?

* * *

Este neconstituțională întreaga economie a legii, pentru că instituind diferite categorii de debitori nu după criterii personale individuale, ci după criterii pur sociale, tinde la crearea de clase sociale în contradicție manifestă cu art. 8 din Constituție și creiază privilegiul de clase categoric interzise de art. 10 din Constituție.

Nu contestăm dreptul statului de a statua înlesniri deosebite pentru diferitele categorii de producători, de a staționa sarcini publice în raport cu situația materială reală a diferitelor categorii de cetățeni.

Activitatea aceasta de nivelare inerentă puterii ocrotitoare a statului este chiar dorită și prevăzută prin art. 21 din Constituție în vederea menținerii unui echilibru constant între forțele economice pe care se sprijină statul.

Dar legiuitorul conversiunii nu nivelează în vederea unui echilibru economic și social atunci, când pe deoparte fixează precise linii de demarcație între debitorii urbani și rurali, și pe de altă parte între debitorii rurali stabilește avantajii legale după criteriile proprietății mici, mijlocii și mari!

Aceasta nu însemnează nivelare și echilibrare, ci *diferențiere în tabere sociale distincte* după prejudiciile unor vremuri de mult înmormântate sub dărâmturile feudalismului medieval!

Intrucât este oare mai importantă sub raport economic mica și mijlocia proprietate decât marea proprietate?!

Oare dezastrul agriculturii noastre datorat în mare parte exproprierii demagogice și superficiale, nu este pentru cei în drept un suficient avertisment pentru a se feri de săvârșirea repetată a aceluiași fatale greșeli?!

Și eliberând numai o anumită parte a debitorilor de sarcina plății datoriei fără a stabili în prealabil capacitatea de plată individuală — nu înseamnă oare *instiuirea de noi privilegii sociale* interzise de Constituție?!

În aceasta ordine de idei ne referim — ca la niște simptome revelatoare — la programul unor partide politice, care nu au renunțat definitiv la înfăptuirea unei *doua exproprieri* și ne mai referim și la *dreptul de preemfiune rezervat statului prin art. 9* al noii legi de conversiune, menit tocmai să înlesnească aceasta a doua expropriere.

Dar constituția din 1923 a îngăduit numai o singură expropriere! Și aceea nu era o reformă deghizată ca conversiunea agricolă! Pentru a putea proceda la a doua reformă de expropriere, trebuie mai întâi modificată Constituția fărăi în acest sens!

Tot în aceeași ordine de idei — ilustrarea violării art. 8 din Constituție prin reactualizarea vechilor bariere sociale —

ne mai referim și la faptul sugestiv al proclamării statului nostru ca *stat fărănesc* de către numeroși politicieni cu răspundere...

În orice caz suprema noastră instanță judecătorească — ca santinelă neadormită pusă să păzească actuala ordine economică socială și de drept, întemeiată pe dispariția pentru totdeauna a deosebirilor de clase în statul nostru modern și democratic, va avea serioase elemente de meditare când va fi chemată să examineze noua lege a conversiunii sub acest raport.

Dreptul de abandon.

Instituția abandonului nu mai ține nici baremi calea lăaturalnică, care ca moratoriul — duce numai *indirect* la lezarea pactului nostru fundamental:

Abandonul este o bruscare a art. 17 din Constituție întocmai ca și conversiunea de drept din legea Argetoianu, care a fost declarată neconstituțională de Înalta Curte de Casație, și caracterul neconstituțional al abandonului a fost stabilit și de către Consiliul Superior Legislativ.

Ne miră faptul, că legiuitorul conversiunist, care s'a nizuit ca cel puțin de ochii lumii să afle o formulă împăciuitoare pentru scrupulele de constituționalitate, în chestia abandonului a părăsit orice sfială și atacă frontal litera Constituției, neținând seamă nici de formula transacțională indicată de Consiliul Legislativ în avizul său, care a propus ca și cincimea exonerată prin abandon să fie susceptibilă de urmărire după un termen de trei ani!

Pentru ce se mai menține acest Consiliu legislativ cu atâtea cheltuieli, dacă consiliile lui făcute cu cele mai bune intențiuni nu sunt urmate de legiuitorul nostru?!

Este de reținut, că *expropriere* în cazul abandonului poate atinge proporții mult mai mari, decât ar fi cazul în conversiunea de drept și va însemna — dacă peste tot va fi aplicat-o *totală expropriere a creanțelor chirografare și a creanțelor ipotecare cu rang ulterior*. Pentru o mai limpede ilustrare și evidențiere a acestor eventualități voi da un singur exemplu:

Un debitor (A) este proprietarul unei averi imobiliare. Aceasta avere neputându-se împărți în natură, va trebui vândută prin licitație judecătorească. În caz de licitație averea nu poate atinge un preț mai mare de pildă decât 1,000.000 Lei. Averea este însă grevată cu creanțele mai multor creditori ipotecari în suma totală de 2,000.000 (două milioane) Lei — contractate în epoca de mare prosperitate economică! — și anume: creditorul B la locul întâi I. cu rotund 1,000.000 Lei, C cu 400.000 Lei la locul II și D cu 600.000 Lei la locul III. În afară de aceste datorii ipotecare debitorul (A) mai are și datorii chirografare (neacoperite prin garanții reale) în suma — să zicem — de 1,500.000 Lei. Din prețul obținut prin vânzarea silită (1,000.000) o cincime revine debitorului ca *minim de existență* și restul de 800.000 Lei va fi adjudecat primului creditor ipotecar (B) și cu această baza de îndestulare este epuizată! Care sunt pierderile? Mai întâi chiar și primul creditor va pierde irevocabil — (pentru că cincimea ce revine debitorului este exonerată de orice sarcină!) — 200.000 Lei, iar ceilalți creditori ipotecari și cei chirografari vor pierde întreaga lor creanță.

Dacă vom avea în vedere că în practica de toate zilele între creditorii C. D. și cei chirografari sunt adeseori persoane, cari pierd întreg avutul lor agonisit o viață întreagă, pe când debitorului care a dus o neproductivă viață de risipă — i se lasă marinitimos o bază minimă de existență, ne putem da bine seama de „dreptatea socială“ (?) pe care afirmativ a urmărit-o legiuitorul! Risipitorului trântor i se asigură prin marinitimia legiuitorului român o continuare a vieții lui frândave, pe când cel harnic și crușător ajunge să cerșească! Aceasta este dreptatea socială!!?

* * *

„Când sunt mai mulți creditori, hotărârea celor ce reprezintă 2/3 părți din creanță, obligă pe toți“ (art. 10) — este iarăși o dispoziție *anticonstituțională*, pentru că lezează drepturile câștigate ce sunt garantate prin art. 20 din Constituție.

Dacă prin această dispozițiune drepturile intabulate pot fi anulate de către creditorii chirografari de pildă, sau de creditorii cu rang întârziat, cari precum

am văzut nu mai ajung la banii lor, cu drept cuvânt ne putem întreba, că ce rost mai are alineatul ultim din art. 20, care prevede că „ipotecile și privilegiile de orice natură precum și rangul lor se respectă“ ?!

* * *

Este anticonstituțional și a fost calificat ca atare de către Consiliul legislativ și dreptul de preemțiune rezervat statului prin art. 9, alin. 5 asupra bunurilor rurale scoase în licitație în urma exercițiului dreptului de abandon. Caracterul anticonstituțional al acestei dispozițiuni îl constituie faptul că statul poate plăti prețul adjudecării în rentă de stat — bine înțeles — în valoarea nominală, în 10 ani cu dobândă de 5% la an. *Diferința între valoarea nominală și cursul de pe piață al rentei va constitui creanța expropriată violând astfel art. 17 din Constituție.*

* * *

Este incontestabil că dacă instituția abandonului a fost introdusă în textul legii în ciuda avertismentului Consiliului Legislativ, aceasta se datorește influenței nefaste a unor parlamentari personal și direct interesați de a-și salva averea și cari s'au făcut astfel judecătorii propriei lor cauze.

Sunt prea străvezii aceste meschine interese personale, pentru a nu putea fi întrevăzute atât în cazul abandonului, cât și în alte cazuri similare, precum este cazul amnistiei dela art. 42. Nimic nu compromite sistemul parlamentar democratic, ca aceste legiferări personale, cu sfidarea intereselor generale ale colectivității.

* * *

Este neconstituțională, violând art. 8, 10, 109, 110 și 112 din Constituție excepția ce se creiază prin art. 2 p. D. pentru devastării de războiu, cari sunt admiși la conversiune fără a fi supuși condițiilor speciale de admisibilitate prevăzute la art. 2 p. C. (să nu aibă datorie mai mare pe hectar decât maximul prevăzut la p. B, — să facă dovada că 80% din datoria inițială a fost datorie agricolă etc.).

Excepția această înseamnă un *adevărat privilegiu* instituit pentru devastării de război și mai înseamnă legiferarea

indirectă a unui *impozit special numai în favoarea devastărilor* de război și numai în sarcina creditorilor acestora, ceea ce contrazice articolele constituționale invocate mai sus, cari interzic privilegiile de „orice natură” și cari mai prevăd că toate sarcinile stabilite în formă de impozite trebuie suportate în mod proporțional de către toți cetățenii contribuabili ai țării!

* * *

Este neîndoielnic că intențiunea autorilor celei mai noi legi de reglementare a datoriilor „agricole și urbane” a fost aceea de a pune definitiv la punct problema datoriilor contractate în epoca de inflație monetară. Dar nu numai legiuitorul, ci toată lumea de bine — în afară de pescuitorii în tulbure — a dorit ca în interesul superior al economiei naționale să se pună odată capăt agitațiilor pe tema datoriilor.

Cu regret trebuie însă să constatăm, că aceasta unanimă dorință nu a fost satisfăcută prin legea dela 14 Aprilie 1933.

Este incontestabil că în aplicațiunea ei și aceasta lege va fi scoasă examenului competent și nepărtinitor al Inaltei Curți de Casație și Justiție pentru a fi minuțios examinată sub raportul prevederilor constituționale — care nu pot fi nesocotite de legiuitorul comun. Și nu ne îndoim că și aceasta nouă „conversiune” va fi declarată neconstituțională întocmai ca aceea din legea Argetoianu.

Și acest joc — atât de păgubitor pentru normala dezvoltare și consolidare a țării noastre sub toate raporturile — va dăinui până când nu va fi luat sfârșit acel conflict mai adânc, ce există la noi de multă vreme, pe de o parte între ordinea actuală de drept statornicită prin Constituția țării și de altă parte între puterea politică, care nu pare a fi pătrunsă de necesitatea strictei respectări a acestei ordine de drept, ceea ce se dovedește prin număratoarele violări de Constituție cu toate avizele contrarii ale Consiliului Legislativ.

În realitate puterea politică actuală fiind în continuă căutare de noi orientări doctrinare în toate domeniile vieții de stat și neputând încă să statornicească anumite directive precise și ho-

tărâte, imprimă un caracter de nestabilitate și nesiguranță întregii pulsații economice, politice și intelectuale a țării. Neconstituționalitatea legilor de conversiune este un simptom vizibil al acestui dezechilibru și sbucium ideologic.

ELUJ.

Dr. IOACHIM TOLCIU, avocat.

Noi și experiența englezo-americană

În a doua jumătate a lunii Septembrie din anul 1931, Anglia a surprins lumea economică și financiară cu o măsură curioasă de ordin monetar care a produs stupeoare în toate cercurile vieții economice. Această măsură curioasă consta în suspendarea convertibilității lirei sterline. Dată fiind însemnătatea acestei țări în domeniul vieții economice mondiale, în primul moment de panică a fost imposibil să se înțeleagă sensul real al măsurii care se adoptase. Lumea era în drept să fie surprinsă pentru că în legătură directă cu lira sterlină își consolidaseră multe țări valutele. Când deci viața economică a fost pusă în fața deprecierei formale a lirei, toți deținătorii de titluri, emise în această valută, au avut în primul moment pagube importante. Însăși valuta efectivă engleză și-a coborât cursul la burse cu 20—30%.

Dacă în prima perioadă a operațiunii lumea era neorientată, mai târziu lucrurile s'au calmat, în special când explicația fenomenului a fost găsită. Valuta fermă pe care o poseda Marea Britanie, o împiedeca în expansiunea sa comercială. Din cauza scumpeții excesive a acesteia industria engleză era mereu amenințată la pierderea piețelor de desfacere, deoarece mărfurile reveneau scumpe și nu mai găseau cumpărători. În consecință viața economică se anemiza cu fiecare zi ce trecea, iar șomajul arăta o progresivitate în numărul celor fără de lucru ce puneau pe gânduri cercurile diriguitoare. Pentru a-și înviora viața economică deci și pentru a scăpa de greutățile interne, guvernul englez a suspendat convertibilitatea lirei.

În felul acesta Anglia credea că făcând să i se plătească mărfurile livrate într-o monedă neacoperită, ea va putea profita de diferența de preț ce se creia față de monedele consolidate: franceze, germane, elvețiene și americane.

Vom vedea mai jos dacă artificul adoptat a dat rezultatele așteptate. Deocamdată vom reaminti că multe personalități politice susțineau adoptarea acestei măsuri și pentru țara noastră. Tocmai în epoca în care Marea Britanie și-a devalorizat cu bună știință moneda, era la noi, la

ordinea zilei, problema conversiunii datorilor agricole, care am putea spune, nici astăzi nu e rezolvată. Ori mulți credeau că pentru a da peste cap această operațiune, este necesar și suficient să ne restabilizăm și noi moneda, ceea ce ar însemna sporirea banilor de hârtie cu cca. 30%. Formula apărea la primul moment adementitoare. Ori paradoxul a fost apoi lesne rezolvat de oamenii cu vederi clare, cari au arătat că nu se poate pune o monedă stabilizată în primejdie cu riscul evident de a desorganiza și conduce spre haos economia națională, numai pentru un interes relativ unilateral. Căci presupunând că depreciind moneda printr'o revalorizare, lasă că ne deosebim de operațiunea engleză fundamental pentru că lirei i s'a retras deocamdată numai convertibilitatea fără să i se reducă acoperirea în aur, ceea ce apare cu totul altceva în raport cu revalorizarea, țăranii își vor putea plăti mai ușor datoria, care va fi apoi soluția revenirii la normal dat fiind că nu putem rămânea expuși permanent unor fluctuații de prețuri și valori, fenomen ce ar rezulta din faptul că am trăi sub un regim valutar fictiv. Și împreună cu revalorizarea se impuneau apoi atâtea și atâtea riscuri în legătură cu desfășurarea economiei naționale ca: bugetul statului, al comunelor și județelor, în consecință al modificării dărilor și retribuțiilor spre a putea crea o proporționalitate în toate ramurile de activitate ale economiei publice și particulare. Se știe doar cât de greu a fost pentru stat să se acomodeze inflației. Se cunosc bugetele anilor din acea perioadă, umflate an cu an, pentru a putea face față nevoilor. Și se cunosc în fine greutățile fixării unui regim de prețuri stabile, din care cauză comerțul întâmpina uriașe dificultăți. Dacă am considera numai acest calvar al nesiguranței și nestatorniciei prețurilor dela o zi la alta și ar fi suficient ca inflația sau devalorizarea să ne însufle o repulsiune desăvârșită.

Evident cercurile noastre interesate pun problema într'un cadru simplu și candid de naiv, fără să se intereseze ce va urma după decretarea hotărârii inflaționiste. Ele se mulțumesc cu o restabilizare a monedei în limite mai reduse de acoperire cu aur. În felul acesta pare că se încercă buna credință multor naivi cari își închipuie că o inflație se poate decreta și canaliza așa precum se comandă soldaților la instrucție. Ori fenomenul se petrece cu totul sub alte aspecte. Căci imediat ce s'ar porni pe acest drum, nu s'ar mai putea stăpâni proporțiile prețurilor între bunuri, produse și prestațiuni. Este doar cunoscută marea urcare de prețuri pe care a suferit-o proprietatea imobiliară urbană și rurală în timpul inflației și coborârea de prețuri la care

această proprietate s'a pretat dela înscăunarea perioadei de deflație, fluctuațiuni cari n'au ținut nici o proporție față de acoperirea cu aur a monedei. Iar în legătură cu aceste fluctuațiuni de prețuri și de valori fără să țină seama de proporția acoperirii-aur, ar fi cazul să observăm întreaga viață economică și socială pentru că să ne dăm seama că urmările unei inflații nu pot fi prevăzute și nici urmărite. Un argument științific credem că e suficient spre a dovedi afirmațiunile noastre. Se știe că valoarea banului este scăzută față de timpul de pace de cca. 33 de ori; ori indicele general al costului vieții arată o scumpire de cca. 40 de ori față de situația dinainte de război. Numai din acest mic și puțin important fenomen, putem trage concluziuni suficiente pentru a ne putea da seama unde am ajunge în cazul unei restabilizări a monedei sau devalorizării cât de neînsemnată ca proporție.

Dar dacă argumentele și demonstrațiile noastre n'ar fi atât de puternice și mai cu seamă atât de autoritare spre a convinge pe cei cari văd mântuirea noastră economică în devalorizarea leului, oricine se poate ușor orienta consultând opera fostului profesor dela Universitatea din Cluj, Victor Onișor: intitulată „Venitul național, reforma monetară și criza economică specială din România“ cât de greu este ea după o asemenea operațiune să rămână nemodificate și nefalsificate noțiunile banului, valorii și prețului.

Însăși Anglia, dacă ar fi să se întrebe ce a obținut prin inflație, credem că nu va putea prezenta prea multe date pozitive. Toate dările de seamă apărute asupra mersului vieții economice și în special aceea a Institutului românesc de conjunctură apărută în numărul de Paști al ziarului „Argus“ au afirmat că la începutul înființării măsurii inflaționiste sau mai precis zis de neconvertibilitate a lirei, comerțul extern englez a înregistrat o oarecare svâcnire; mai apoi și-a revenit la mers constant, iar cea mai grea problemă a economiei engleze: reducerea șomajului și deci reînvierea producției prin ameliorarea prețurilor, a rămas tot așa de fără soluțiuni după inflație, precum era și înainte de ea.

Ar fi deci suficiente mențiunile noastre de până aici, pentru că să putem trage concluziunile pe cari le urmărim, anume: că inflația nu ne ajută la nimic util și nu ne aduce nimic pozitiv. Singurul rezultat ar fi acela de auto-înșelare, sau în limbajul unei expresiuni neaoșe: ne-am fura singuri căciula, desfătându-ne prin a număra hârtii colorate pe cari probabil unii le-ar poseda într'o asemenea situație.

Dar este problematică și această alternativă. Este problematică, pentru că criza și șomajul nu-și au origina în lipsa de bani, ci în lipsa de plasamente, în absența sau reducerea numărului corespunzător al consumatorilor. Și trebuie să se facă o demarcație hotărâtă, tranșată între aceste două noțiuni, căci de unde capitalul poate fi înlocuit prin credite, debușeurile pentru plasarea produselor sunt imposibile de fabricat sau de înlocuit prin artificii. De aceea, cheia problemei rezidă tot în revizuirea factorilor de producție și mai cu seamă în limitarea întreprinderilor industriale, cari servesc scopurilor de fabricație, însă fără să aducă o valoare importantă produsului peste costul materialului brut. Este probabil că reîntoarcerea spre pământ a afluxului numeric industrial, micșorând suprafața cultivată pe unitatea de viețuitor și determinarea unui standard de viață corespunzător situației reale economice a fiecăruia, este tot măsura cea mai potrivită și pentru a ieși din criză și pentru a ameliora treptat șomajul.

Curios este însă, că în sprijinul inflaționiștilor a apărut acum recent, exemplul Americii. Astfel se pare că toate demonstrațiile contra, au o soartă aparentă cam ingrată și sunt desmințite de fapte reale. Observând însă și aici în fond fenomenul cu obiectivitatea necesară, vom vedea că înfățișarea lucrurilor se prezintă de asemenea cu un aspect caracteristic. Într'adevăr, America are aur suficient, pentru că să nu fie silită să recurgă la inflație, căci mai toate țările foste beligerante îi sunt datoare. Ori atunci faptul nu se poate explica decât că cele două țări astăzi în inflație — reală sau deghizată — și-au declarat război monetar, pentru a se putea concura în plasamentele externe de produse. Comerțul acestora însă, stăpânește lumea întreagă. Industria engleză și americană este intercontinentală. De aceea acoperite sau nu cu aur, valutele acestor două țări vor fi mereu căutate. Din cererea mare ce se creiază în acest sens, valoarea relativă a valutei engleze și americane, rămâne în picioare nu numai la o inflație parțială ci chiar generală. Putem noi o țară relativ mică și fără veleități de mondialitate să ne situăm alături de America și Anglia? Ar fi să ne închipuim lupta între țânțar și armăsar sau scenariul comic din circuri când se ia la întrecere piticul și uriașul. Noi nu putem să călcăm pe aceleași drumuri ca cele două țări de cari ne-am ocupat, pentru că ar urma să fim striviți de frecările dintre ele.

Dar chiar admitând o anumită posibilitate de activitate paralelă, va trebui să ne dăm seama că puterea noastră economică este infinit limitată. În momentul în care lira și dolarul se caută pentru

rezolvarea tranzacțiilor comerciale, leul nostru poate abia se cunoaște în Extremul orient, iar comerțul nostru extern găsește tot mai greu plasament. Căci se știe câte piedici i s'au ridicat în ultima vreme. În primul rând contingentarea, intervenită în toate țările, ne-a anihilat mult posibilitate de comerț extern, chiar față de capacitatea noastră. Pe urmă importăm enorm de multe produse industriale a căror valoare e mult superioară față de a produselor noastre exportate. În fine, toate țările tind să-și apere și să-și creieze agricultura proprie, iar produsele petrolifere, singurele cari ne mai susțin comerțul pe piața internațională, tind mereu să fie înăbușite de cele rusești, fără să mai înregistrăm evenimentul sumbru ce ni se pregătește în această privință prin punerea în exploatare a zăcămintelor bogate din Irak și Mesopotamia.

În aceste condițiuni, o inflație ori în ce proporție ar fi făcută ne-ar aduce distrugerea economiei noastre naționale. De aceea prudent este să fim calmi și să nu ne pierdem rațiunea sub influența sofisticărilor. America și Anglia sunt țări cari pot să-și permită în domeniul economic măsuri cari la noi nici nu se pretează la discuție. Și pe urmă trebuie să înțelegem fenomenul și în latura lui psihologică. În fond, Anglia și America nu se găseseră în cadrul aceleiași măsuri, numai pentru motivele văzute până aici, căci pe când prima țară o încadrează economic, a doua face din ea și o chestiune explicabilă prin sentiment, obicei și tradiție. America are vie în memorie epoca înfăptuirilor gigantice din timpul de prosperitate. Ea vrea cu orice preț să readucă la viață perioada înfăptuirilor gigantice când făcea orice și oricum; era suficient să se pună problema. Așa a înființat celebrele centrale de înmagazinarea cerealelor pentru a le dicta prețul în lumea întreagă, operație la care a pierdut sume uriașe, așa a inventat abuzul de credit care a contribuit ca numai agricultorii să însumeze actualmente o datorie de unsprezece miliarde dolari, sau unamite optsute cincizeci miliarde Lei; așa a inventat metoda sgărie-norilor, etc., etc. Obișnuită deci să lucreze în asemenea condițiuni de bogăție și multitudine, ea nu se poate împăca cu reîntoarcerea evenimentelor obișnuite. Ea le vrea din nou pe cele formidabile, pentru că-și închipuie că le poate făuri când vrea. Ori aceste operațiuni nu se creiază; ele se nasc și nu pot fi concepute prin artificii. De aceea nici inflația nu va ajuta, precum binoclul nu mărește decât câmpul său de vedere. Astfel concluziunile noastre rămân în picioare, chiar privite fiind lucrurile și prin această prismă.

Ing. GH. BRÂNDUȘ.

Conversiunea datoriilor agricole și părerile unui economist englez.

Chestiunea conversiunii datoriilor agricole, care a influențat atât de mult în rău viața economică a țării, prin îndepărtarea încrederii în afaceri și prin distrugerea creditului, cu un neînsemnat folos pentru agricultori, vedem că preocupă și alte state: Iugoslavia, Bulgaria etc. cari încearcă să ne imite — sperăm că vor proceda mai inteligent — iar pentru unii din economiștii străini conversiunea formează un interesant studiu. În publicațiunea londoneză „The Economic Journal”, dl W. A. Sollohub expune părerile sale asupra ideii conversiunii în general și a conversiunii agricole în deosebi. Autorul consideră conversiunea ca un remediu necesar și oportun pentru combaterea crizei, prin stabilirea echilibrului între angajamentele anterioare ale debitorilor și posibilitățile de plată actuale reduse prin deprecierea produselor. Azi acest echilibru nu există, căci pentru acoperirea datoriilor contractate de exemplu în 1925 necesită cu 70% mai multe mărfuri produse. Un agricultor pentru un sac de grâu produs cu bani împrumutați în 1925, trebuia în 1932 să vândă trei saci ca să-și achite datoria. În Statele Unite pentru salvarea agriculturii s'au dat mai multe soluții, dintre cari unele s'au și încercat. S'a insistat mai mult asupra majorării prețului la mărfuri, chiar cu riscul deprecierei Dolarului prin inflație. În România trebuia soluționată cumva problema datoriilor agricole, țară în care 85% din populație trăiește din agricultură. Considerând datoriile și pe de altă parte veniturile slabe ale agricultorilor, cari mai mult, nu puteau achita nici impozitele către Stat — deci desorganizare în finanțele țării — dl W. A. Sollohub, principial, e pentru conversiunea, ce s'a legiferat în România și lasă să se înțeleagă că ar putea să o adopteze și alte State, bineînțeles luând învățătură din experiența noastră.

În practică însă lucrurile se schimbă, căci rezultatele legii conversiunii datoriilor agricole în România au fost puțin satisfăcătoare. În complexul situației economice mondiale soluția dată de legiuitorul român constată — dl Sollohub — e ceva empiric și arbitrar. S'a încercat ceva care a depășit puterile unei țări de mărimea și importanța României. Toată atențiunea s'a îndreptat către lichidarea trecutului — care e să se facă în mod arbitrar, după cum știm — fără ca nimeni să se îngrijească de viitor, așa fel ca cel ajutat după un timp să nu ajungă iarăși înglobat în datorii. Efectul imediat al legii conversiunii datoriilor agricole a fost că a slăbit creditul, care e chiar amenințat să dispară, cu atât mai mult că această lege a creat un precedent de care uzează și abuzează toate felurile de debitori — de loc îndreptățiți — cari cer reducerea datoriilor și eşalonarea restului pe un timp îndelungat. Bruma de încredere pe care trebuia dealtfel s'o menajăm, azi o mai găsim cu greu. Statul nu s'a gândit să-i dea agriculturului un credit ieftin și pe termen lung, dar prin lege, prin îndepărtarea încrederii ce a rezultat, l'a făcut să nu mai găsească credit nici la instituțiile particulare. În afară că legea conversiunii tinde să pericliteze stabilitatea Leului, dar nedreptățește profund un număr considerabil de creditori, dintre cari o bună parte sunt chiar țărani-agricultori, cari au știut să-și chivernisească mai bine averea și să-și facă și ceva rezerve pe la bănci.

În încheiere economistul englez revine la principiul pe care se sprijină legea conversiunii, care, spune d-sa, e de interes universal. Dacă în urma tuturor eforturilor făcute până acum pentru urcarea și menținerea la un nivel acceptabil a prețurilor, nu s'a ajuns la un rezultat pozitiv, lumea va trebui să aplice într'un fel sau altul principiul românesc, ușurând într'o măsură oarecare sarcinile debitorilor. Principiul acesta aplicat într'o formă rațională poate aduce în multe țări echilibrul și însănătoșirea vieții economice, — spune autorul.

J. N. B.

BANCA VICTORIA, Societate Anonimă, ARAD.

CONVOACARE.

Domnii acționari ai Băncii Victoria, Societate Anonimă Arad, în temeiul art. 66 din statutele societății, sunt invitați a lua parte la

a II-a adunare generală ordinară

care se va ține la Arad, în ziua de 10 Iunie 1933, la ora 10 a. m., în sala de ședință a băncii, cu următoarea

ORDINE DE ZI:

1. Deschiderea și constituirea adunării generale;
2. Darea de seamă a Consiliului de administrație asupra gestiunii anului 1932;
3. Raportul Censorilor;
4. Aprobarea Bilanțului, a Contului Profit și Pierdere și descărcarea Consiliului de Administrație și a Comitetului de Censori;
5. Alegerea Censorilor conform art. 50 din statute;
6. Modificarea art. 12 din statute;
7. Alegerea Comisiei Disciplinare conf. art. 11 din regulamentul disciplinar;
8. Stabilirea onorariului Censorilor;
9. Eventuale propuneri.

Dacă în ziua de 10 Iunie 1933 nu se întrunește numărul de acționari prevăzut de statute, adunarea generală se amână și se convoacă prin prezenta, în conformitate cu art. 68 din statute, pe ziua de 20 Iunie 1933, la aceeași oră și cu aceeași ordine de zi, când va lucra oricare va fi numărul acționarilor prezenți sau reprezentați.

Pentru a putea lua parte la adunarea generală Domnii Acționari, în conformitate cu art. 57 din statute, trebuie să depună acțiunile ce posedă, la cassa sediului central, sau la cassa sucursalelor din Timișoara și Oradea și a agențiilor din Chișineu-Criș, Ineu, Radna, Buteni, Șiria, Aleșd, Beiuș, Salonta, Tinca, Recaș, Jimbolia, Deta, Vinga, până cel mai târziu în ziua de 5 Iunie 1933 în schimbul cărora vor primi un bilet de intrare la adunare.

Depunerea acțiunilor se poate face și la băncile „Albina” Sibiu, „Albina” Sucursala București și „Albina” Sucursala Cluj.

În temeiul art. 12 din statute acțiunile prioritare sunt blocate pe timp de 5 ani și depuse pentru acest restimp la Banca Națională a României, și potrivit art. 57, se consideră ca depuse pentru adunarea generală pe tot timpul blocării lor.

Acționarii prioritari vor primi în ziua și înainte de începerea adunării, biletul de intrare.

Arad, 4 Maiu 1933.

Consiliul de administrație.

BANCA VICTORIA S. A. ARAD

Contul Bilanț încheiat la 31 Decembrie 1932

Activa.			Pasiva.		
Disponibilități:			Fond social:		
Casa în numerar	4,201.481'—		Capital		100.169.380'—
Valute	14.831'—		Angajamente:		
Disponibil la Expo-			Depuneri în livrete	309,476.469'—	
zitivuri	43.574'—	4,259.886'—	Dep. în val. streine	8,879.977'—	
Disponibil la B. N. R.		99.717'—	Depuneri în Ct.-Crt.	20,148.566'—	338,505.012'—
		4,359.603'—	Creditori în Ct.-Crt.		58,089.471'—
Plasamente:			" Diverși	12,411.777'—	
Cambii scontate și			" B. N. R.		
hipotecate	253,480.857'—		" Co. Special	13,000.000'—	25,411.777'—
Cambii scont. dub.	10,158.745'—	263,639.602'—	Reescont la B. N. R.	255,585.433'—	
Creanțe în suferință			Reesc. la alte bănci	3,354.300'—	680,945.993'—
improces.	103,229.014'—		Intreprinderi Proprii:		
Creanțe în suferință			Pasivele Firmei Ur-		
dubioase	71,273.048'—	174,502.062'—	viș-Bocsig		2,749.819'—
Debitori în Ct.-Crt.			Diverse pasive:		
și Diverși	21,026.814'—		Cecuri și ordine de		
Debitori în Ct.-Crt.			plată	309.231'—	
dubioase	161,780.769'—	182,807.583'—	Fondul de pensiu-		
Efecte publ., acțiuni			al funcționarilor	8,566.827'—	
Efecte pierd. prin			Interese transit. anti-		
scăd. la valoare	10,107.265'—	16,290.566'—	cipativ încassate	664.707'—	9,540.765'—
		637,239.813'—			
Imobilizațiuni:					
Imobile și realități	58,482.194'—				
" pierd. prin					
scăd. la valoare	36,576.280'—	95,058.474'—			
Mobilier și case de					
fier	783.793'—				
Mobilier pierd. prin					
scăd. la valoare	411.734'—	1,195.527'—			
		96,254.001'—			
Intreprinderi proprii:					
Activele Firmei Ur-					
viș-Bocsig	11,903.234'—				
Activele Firmei dub.					
.	16,361.710'—	28,264.944'—			
		28,264.944'—			
Diverse active:					
Diferite creanțe pierd.					
de amortizat		13,814.758'—			
Efectele fond. de pens.		13.471'—			
Interese transit. anti-					
cipativ plătite		315.038'—		14,143.267'—	
Pierdere Gestiu-					
nei 1931				4,393.787'—	
Pierdere Gestiu-					
nei 1932		6,935.616'—			
Pierdere Gestiu-					
nei Urviș-Bocsig		1,814.926'—		8,750.542'—	
		793,405.957'—			
					793,405.957'—

Debit Contul profit și pierdere încheiat la 31 Dec. 1932. Credit

Salarii	11,692.920'—		Interese încassate	14,925.837'—	
Cheltuieli de administr.	4,254.623'—	15,947.543'—	Comisioane	657.590'—	15,583.427'—
Impozite		878.629'—	Venitul real și imo-		
Interese plătite			bilelor		1,823.781'—
Pierdere la mărfuri			Diverse venite		743.223'—
Urviș-Bocsig			Pierdere Gestiu-		
Amort. din Co. Const.			1932	6,935.616'—	
cf. Leg. Com. art. 199			Pierdere Firmei Ur-		
p. 3.		670.000'—	viș-Bocsig	1,814.926'—	8,750.542'—
		26,900.973'—			26,900.973'—

Debit Conturi de ordine, la 31 Decembrie 1932. Credit

B. N. R. Co. Depozit de acții prioritare	98,337.500'—		Acții prioritare depozitate	98,337.500'—	
Depozite de titluri în gaj	63,574.202'—		Depunători de titluri în gaj	63,574.202'—	
Depozite de titluri libere	54,043.827'—		Depunători de titluri libere	54,043.827'—	
Debitori de avaluri	21,940.917'—		Creditori de avaluri	21,940.917'—	
Debitori de titluri	1,291.000'—		Efecte proprii împrumutate	1,291.000'—	
Efecte spre inc. în portofoliu	1,666.954'—		Remitenți de incasso	2,881.093'—	
Correspondenți de incasso	1,214.139'—				

Arad, la 31 Decembrie 1932.

Pentru contabilitate:

s. s. Iosif Albon, director, expert-contabil.

s. s. Ladislau Bergmann, procurist, contab. autorizat.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

s. s. Mocsonyi Antoniu, președinte. s. s. Dr. Angel Stefan s. s. Dr. Balta Coriolan s. s. Dr. Baltescu Ioan
s. s. Dr. Jercan Nerva s. s. Dr. Popa Teodor s. s. Dr. Păscușiu Silviu s. s. Dr. Țiucra Patrachie s. s. Dr. Zigré Nicolae

COMITETUL DE CENSORI:

Subsemnalul Comitet de censori am examinat Bilanțul și Contul Profit și Pierdere prezent și l-am aflat în consonanță cu registrele băncii.
s. s. Rafiroiu Remus, președinte s. s. Păcurariu Brutus, expert-contabil s. s. Dr. Cimponeriu Virgil s. s. Carfișiu Vasile

„BANCA POPORULUI“

Institut de credit și economii s. a., Sebeș-Alba.

CONVOCARE.

Domnii acționari ai „Băncii Poporului“ institut de credit și economii s. a., în Sebeș-Alba sunt invitați la

a IV-a adunare generală ordinară,

pe ziua de *Duminică* în 28 Maiu 1933 la orele 3 p. m. în localul institutului, pe lângă următorul

PROGRAM:

1. Deschiderea și constituirea adunării generale;
2. Stabilirea bilanțului pro 1932 și descărcarea Consiliului de administrație și Consiliului de cenzori pentru gestiunea anului expirat;
3. Chestiunile în raport cu legea conversiunii;
4. Fixarea marcelor de prezență;
5. Alegerea a 2 membri în Consiliul de administrație cu mandat de 3 ani;
6. Eventuale propuneri.

Domnii acționari sunt rugați a-și depune acțiunile respective titlul provizoriu precum și documentele de plenipotență la cassa institutului cel mult până la 24 Maiu 1933.

Sebeș-Alba, la 22 Aprilie 1933.

Consiliul de administrație.

Activa.		Contul Bilanț la 31 Decembrie 1932.		Pasiva.	
	Lei	b.		Lei	b.
Cassa în numerar	13.763	—	Capital Lei 2,000.000.— vărsat . . .	1,230.157	—
Esecont	3,197.258	—	Fond de rezervă	83.375	—
Imprumuturi ipotecare	69.500	—	Fond din spese de fondare	45.681	—
Cont Curent debitor	803.686	—	Fond pentru scopuri filantropice . . .	2.121	—
Mobiliar	47.736	—	Fond de pensiuine	10.606	—
Profit & Pierdere	30.833	—	Depuneri spre fructificare	1,516.588	—
			Bănci creditoare	1,263.444	—
			Dividendă neridicată	4.037	—
			Diverse conturi creditoare	6.767	—
				4,162.776	—
				4,162.776	—

Debit.		Contul Profit și Pierdere		Credit.	
	Lei	b.		Lei	b.
Chirie	18.600	—	Venituri din dobânzi	60.415	—
Salare	55.540	—	Profit & Pierdere	30.833	—
Spese administrative	17.108	—			
				91.248	—
				91.248	—

Sebeș-Alba, la 31 Decembrie 1932.

ss. Liviu Herța, contabil autorizat.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

ss. Dr. Cușută, președinte. ss. Vasile Popa. ss. Simion Floca. ss. Ion Androne.
 ss. Nicolae Fărcășiu. ss. Petru M. Opincariu. ss. Nicolae Blânda.
 ss. Simion Bădilă. ss. Ioan Florean.

Subsemnatul Consiliu de Cenzori am examinat conturile prezente și le-am aflat în deplină regulă și consonanță cu registrele institutului.

Sebeș-Alba, la 22 Aprilie 1933.

CONSILIUL DE CENSORI:

ss. Nicolae Fulea. ss. Luca Zamora. ss. Ioan Bădilă. ss. Nicolae Apolzan. ss. Ioan Muntiu.

Banca „AURORA“ soc. an., Năsăud.

CONVOCARE.

Domnii acționari ai Băncii „Aurora“ societate anonimă, Năsăud sunt invitați la

a LIX-a adunare generală ordinară,

ce se va ținea Sâmbătă în 13 Maiu 1933 orele 16 (4 p. m.) în localul societății, cu următoarea

ORDINE DE ZI:

1. Deschiderea și constituirea adunării generale;
2. Darea de seamă a Consiliului de Administrație și raportul Comitetului de Censori;
3. Aprobarea Bilanțului și Contului de Profit & Pierdere pro anul de gestiune 1932 și descărcarea Consiliului de Administrație și a Comitetului de Censori de gestiunea lor;
4. Reducerea membrilor Consiliului de Administrație dela 12 la 10, în cadrele dispozițiilor art. 31 din Statute și alegerea alor 3 membri în locul celor ieșiți după vechime;
5. Fixarea prețului marcelor de prezență.

Consiliul de administrație.

Năsăud, la 28 Aprilie 1933.

Activa.		Contul Bilanț la 31 Decemvrie 1932.		Pasiva.	
		Lei	b.		
Casa în numerar	20.364'—			Capital societar	7.000.000'—
Disponibil la bănci	16.399'80	36.763'90		Fond general de rezervă	2.822.663'40
Cambii	45.011.745'—			Fond special de rezervă	250.000'—
Cambii cu acoperire ipotecară	14.059.603'—			Rezerve pentru creanțe dubioase	1.584.787'—
Credite ipotecare cu obligațiuni	711.071.50			Fond cultural și de binefaceri	120.000'—
Credite personale, cu oblig. cu caventați	51.098'—			Fondul de pensiuine al funcționarilor	1.686.400'—
Credite în Cont-curent	3.252.362'—	63.085.879'50		Depozite spre fructificare	42.238.223'—
Efecte publice	383.430'—			Bănci creditoare în cont curent	2.056.781'—
Diverse acțiuni	694.197'—	1.077.627'—		Reescont la B. N. B.	7.488.240'—
Diverse conturi debitoare		582.384'—		Reescont la Albina	2.262.026'—
Casele proprii (5 case cu etaj, în piața principală, 1 casă parter în piața principală)		2.964.200'—		Credit lombard la B. N. R.	123.150'—
Mobilier		1'—		Dobânzi transitorii anticipate pro 1933	38.348'—
				Spese de emisiune	22.930'—
				Dividendă neridicată	53.313'—
		67.746.855'40			67.746.855'40

Eșite.		Contul Profit și Pierdere cu 31 Decemvrie 1932.		Intrate.	
		Lei	b.		
Dobânzi: depunerilor spre fruct. fondul de pens. al funcț. de reescont	501.490'— 48.861'— 622.649'—	1.173.000'—		Dobânzi dela cambii, cu și fără acop. ip.	1.788.425'—
Cheltuieli: Salare	758.913'—			Dobânzi dela credite ipot. și pers.	10.368'—
Impr. porto, registre	196.359'—			„ dela credite în cont-curent	84.801'—
Jetoane	7.200'—			„ dela efecte publ. și div. acț.	54.126'—
Chirie	71.800'—			Provizțiuni	16.786'—
Impozite	177.858'—			Chirii	431.436'—
Imp. prop. și dif. taxe	812'—	1.212.942'—			
		2.385.942'—			2.385.942'—

Năsăud, la 31 Decemvrie 1932.

ss. Leon Baneu, director executiv.

ss. Ștefan Rebreanu, șef-contabil.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

ss. Teofil Tanco, președinte.

ss. Gregoriu Pletosu.

ss. Dr. Leon Seridon.

ss. Dr. Nicolae Drăganu.

ss. Emil Măreșiu.

ss. Ioan Șerban.

ss. Alexandru Haliță.

ss. Teodor Zăgreanu.

ss. George Chitul.

ss. Teodor Șimon.

Subsemnatul Comitet de Censori am examinat conturile de mai sus și le-am aflat în deplină consonanță cu registrele institutului.

Năsăud, la 11 Martie 1933.

CONSILIUL DE CENSORI:

ss. Vasile Moisil.

ss. Măeșon Linul.

ss. Iacob Majorean.

ss. Ioan Partene.

ss. Ioan Catarig.

ss. Ioan Mareu.

ss. Octavian Măreșiu.